DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 7 lipca 1956 r. Nr 14 Poz. 95—103

TREŚĆ

95

ZARZĄDZENIE Nr 38
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 1 lutego 1956 r.

w sprawie powołania i trybu działania Centralnej Komisji Wynalazczości i Zespołu Doradczego Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. TE/5/1072/56)

W celu uregulowania trybu rozpatrywania wniosków racjonalizatorów o uchylenie przez Ministra w drodze nadzoru decyzji Dyrektora Zarządu Techniki w sprawach projektów racjonalizatorskich, wniosków o zatwierdzenie i podwyższenie wynagrodzenia racjonalizatorów oraz analizowania i podejmowania decyzji w sprawach rozpowszechnienia w skali resortu ważniejszych projektów racjonalizatorskich, — zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy Zarządzie Techniki powołuje się Centralną Komisję Wynalazczości, zwaną dalej „Komisją" oraz Zespół Doradczy Ministra zwany dalej „Zespołem Doradczym".

§ 2. 1. Do zadań Komisji należy wydawanie opinni w skierowanych do niej przez Dyrektora Zarządu Techniki sprawach dotyczących:
1) zatwierdzania wynagrodzeń twórców projektów w ramach kompetencji Dyrektora Zarządu Techniki,
2) wnioskowania o podwyższaniu wynagrodzeń twórców projektów,
3) odwołań od decyzji kierownika zakładu pracy o przyjęciu lub odrzuceniu projektu,
4) kwalifikowania ważniejszych projektów racjonalizatorskich do stosowania w drodze rozpowszechniania.

2. Do zadań Zespołu Doradczego należy wydawanie opinii w skierowanych do niego przez Ministra sprawach dotyczących:
1) wniosków o uchylenie w drodze nadzoru decyzji Dyrektora Zarządu Techniki o przyjęciu lub odrzuceniu projektu racjonalizatorskiego.
2) odwołań od necyzji Dyrektora Zarządu Techniki, podjętych w przypadkach określonych § 22 ust. 3 i 4 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 61 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 marca 1956 r. w sprawie organizacji wynalazczości pracowniczej,
3) zatwierdzania wynagrodzeń twórców projektów w ramach kompetencji Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 3. 1. W skład Komisji wchodzą:
Wicedyrektor Zarządu Techniki — jako przewodniczący, właściwy główny specjalista lub naczelnik branżowego wydziału — jako zastępca przewodniczącego, jako członkowie: naczelnik wydziału wynalazczości lub jego zastępca, przedstawiciele zainteresowanych centralnych zarządów i jednostek równorzędnych, wydziałów Zarządu Techniki oraz główni specjaliści — wyznaczeni przez przewodniczącego Komisji.

2. Posiedzenia Komisji odbywają się w zespołach branżowych, których skład w zależności od przedmiotu oceny ustalany jest każdorazowo przez przewodniczącego Komisji.

3. W skład Zespołu Doradczego wchodzą: Wiceminister jako przewodniczący, Dyrektor Zarządu Techniki jako zastępca przewodniczącego oraz jako członkowie: naczelnik wydziału wynalazczości lub jego zastępca i specjaliści wyznaczeni przez przewodniczącego.

4. Sekretariat Komisji i Zespołu Doradczego prowadzi Zarząd Techniki.

§ 4. 1. W posiedzeniach Komisji oraz Zespołu Doradczego mogą brać udział rzeczoznawcy zaproszeni w miarę potrzeby przez przewodniczącego.

2. Na posiedzenie Komisij może być zaproszony twórca projektu.

3. Protokólanci powoływani są doraźnie, w zależności od specjalności (charakter projektu) i nie wchodzą w skład Komisji i Zespołu Doradczego.

§ 5. 1. Posiedzenia Komisji zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby.

2. Posiedzenia Zespołu Doradczego zwołuje przewodniczący na wniosek Dyrektora Zarządu Techniki.

§ 6. 1. Na posiedzeniach Komisji i Zespołu Doradczego referentem sprawy jest wyznaczony przez przewodniczącego członek Komisji lub Zespołu, albo osoba spoza grona członków.

2. Przewodniczący w razie potrzeby może wyznaczyć koreferentów zarówno z grona Komisji czy Zespołu Doradczego, jak i spoza ich grona.

§ 7. 1. Komisja i Zespół Doradczy wydają opinie w formie uchwały.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, w razie równości decyduje głos przewodniczącego.

3. Dla ważności uchwał potrzebna jest obecność przynajmniej połowy członków w tym przewodniczącego lub jego zastępcy.

4. Uchwały i wnioski podpisuje przewodniczący, a w razie jego nieobecności — zastępca.

§ 8. Uchwały wraz z odpowiednimi wnioskami do zatwierdzenia przedstawiają:

1) Ministrowi — w sprawach, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1) i 2) — przewodniczący Zespołu Doradczego,
2) Ministrowi za pośrednictwem Dyrektora Zarządu Techniki w przypadkach o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2) — przewodniczący Komisji,

3) Dyrektorowi Zarządu Techniki — w sprawach, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1), 3) i 4) — przewodniczący Komisji.

§ 9. 1. Posiedzenia Komisji i Zespołu Doradczego powinny być protokółowane.

2. Protokół powinien zawierać istotną treść uchwał oraz rzeczowo sformułowane wnioski, jak również zgłoszone sprzeciwy.

§ 10. Do obowiązków Sekretariatu Komisji i Zespołu Doradczego należy:

1) przygotowywanie porządku obrad posiedzeń Komisji i Zespołu Doradczego,
2) zawiadamianie członków Komisji i Zespołu Doradczego oraz zainteresowanych o terminach posiedzeń,
3) przygotowywanie na obrady Komisji i Zespołu Doradczego niezbędnych materiałów (projektów, dokumentacji technicznej),
4) prowadzenie akt Komisji i Zespołu Doradczego.

§ 11. Za udział w posiedzeniach Komisji lub Zespołu Doradczego odbytych poza godzinami urzędowymi przysługuje wynagrodzenie: przewodniczącemu — 57 zł oraz członkom po 38 zł.

§ 12. 1. Wydatki związane z wynagrodzeniem członków Komisji i Zespołu Doradczego jak i opracowaniem koreferatów i opinii o projektach racjonalizatorskich pokrywane będą z budżetu administracyjnego Ministerstwa.

2. Preliminarz wydatków Komisji i Zespołu Doradczego zatwierdza Minister na wniosek przewodniczącego.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1956 r.

Minister wz. **A. Wolski**

96

ZARZĄDZENIE Nr 61

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 marca 1956 r.

w sprawie organizacji wynalazczości pracowniczej w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. TE/5/2396/56)

W związku z § 54 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad organizacji wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1599) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się instrukcję w sprawie określenia organów właściwych do kierowania ruchem wynalazczości pracowniczej, przyjmowania zgłoszeń pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień w centralnych zarządach, (ZMiU) podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli w nadzorowanych przez nie przedsiębiorstwach i w Instytucie Budownictwa Mieszkaniowego, oraz w sprawie trybu postępowania tych organów.

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1956 r.

2. Jednocześnie tracą moc:

1) zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli:

a) Nr 113 z dnia 15 września 1951 r. w sprawie powołania komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości, oraz trybu postępowania tych komisji (Dz. Urz. MBMiO Nr 11/51, poz. 109, Nr 15/52, poz. 167 i Nr 8/53, poz. 97);

b) Nr 70 z dnia 19 kwietnia 1952 r. w sprawie określenia organów właściwych do kierowania ruchem wynalazczości pracowniczej, przyjmowania zgłoszeń pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień w centralnych zarządach, w nadzorowanych przez nie przedsiębiorstwach i w instytutach naukowo-badawczych, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli oraz trybu postępowania tych organów (Dz. Urz. MBMiO Nr 8/52, poz. 83 i Nr 10/53, poz. 110);

c) Nr 121 z dnia 18 czerwca 1952 r. w sprawie zabezpieczenia tajności pracowniczych wynalazków (Dz. Urz. MBMiO Nr 12, poz. 128).

2) pismo okólne Nr 133 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 listopada 1952 r. w sprawie interpretacji niektórych przepisów uchwały Nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. o wynagradzaniu twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Dz. Urz. MBMiO Nr 19, poz. 228).

Minister wz. **A. Wolski**

Załącznik do zarządzenia Nr 61
Ministra Budownictwa Miast i Osiedli
z dnia 14 marca 1956 r.

INSTRUKCJA

w sprawie określenia organów właściwych do kierowania ruchem wynalazczości pracowniczej, przyjmowania zgłoszeń pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień w centralnych zarządach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli w nadzorowanych przez nie przedsiębiorstwach i w Instytucie Budownictwa Mieszkaniowego, oraz w sprawie trybu postępowania tych organów.

Przepisy wstępne

§ 1. Ilekroć w instrukcji jest mowa:

a) o przepisach dekretu, rozumie się przez to dekret z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej (Dz. U. Nr 47/50, poz. 428, Nr 3/52, poz. 17 oraz Nr 40/55, poz. 248);
b) o przepisach uchwały, rozumie się przez to uchwałę Nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1597);
c) o przepisach zarządzenia PKPG, rozumie się przez to zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad organizacji wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1599);
d) o centralnych zarządach, należy przez to rozumieć centralne zarządy i Zarząd Maszyn i Urządzeń, wchodzące w skład Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli lub inne jednostki równorzędne;
e) o projektach bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć projekty wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień.

Organa właściwe w sprawach wynalazczości pracowniczej

§ 2. 1. W centralnym Zarządzie Budownictwa Wiejskiego należy utworzyć bezpośrednio podległe naczelnemu inżynierowi wieloosobowe stanowisko pracy inżyniera wynalazczości w składzie koniecznym ze względu na rozmiar prac w zakresie wynalazczości pracowniczej.

2. W pozostałych centralnych zarządach nie przewiduje się tworzenia komórek wynalazczości.

§ 3. 1. Dyrektorzy zjednoczeń i równorzędnych jednostek w ciągu 15 dni od daty wejścia w życie zarządzenia przeanalizują obecną obsadę komórek wynalazczości w swoich jednostkach, zbadają kwalifikacje pracowników tych komórek w świetle obowiązków ustalonych dla nich w § 6 instrukcji, a w szczególności w § 17 ust. 2 zarządzenia PKPG oraz zorganizują odpowiednie komórki w tych jednostkach.

2. W zjednoczeniach i równorzędnych jednostkach należy utworzyć, w zależności od wielkości zakładu i przedmiotu jego działania, rozmiaru prac w zakresie wynalazczości pracowniczej i ilości zgłoszeń projektów racjonalizatorskich, — bezpośrednio podległe głównemu inżynierowi jednoosobowe lub wieloosobowe stanowiska pracy technika do spraw wynalazczości.

3. W zarządach budowlanych oraz równorzędnych jednostkach, wchodzących w skład zjednoczeń budownictwa miejskiego, terenowych oddziałach przedsiębiorstw projektowania budownictwa miejskiego „Miastoprojekt” i w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, nadzorowanym przez Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego — należy powierzyć czynności wchodzące w zakres działania komórki wynalazczości jako dodatkowe, pracownikowi odpowiedniej komórki organizacyjnej w terminie 30 dni od daty wejścia w życie zarządzenia.

4. Powołanie komórek wynalazczości, o których mowa w ust. 2 i 3 oraz w § 2 ust. 1., powinno nastąpić w ramach posiadanych etatów z tym, że komórkom tym należy zabezpieczyć możność wykonania ciążących na nich zadań.

§ 4. 1. W Instytucie Budownictwa Mieszkaniowego czynności, wchodzące w zakres działania komórek wynalazczości, należy powierzyć jednemu z pracowników technicznych.

2. Projekty zgłaszane przez pracowników Centrali Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli oraz Centralnych zarządów, z wyjątkiem Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego, powinny być kierowane do Zarządu Techniki, który nada im właściwy bieg.

§ 5. 1. Do zakresu działania komórki wynalazczości w Instytucie Budownictwa Mieszkaniowego należy:

a) sprawowanie stałej opieki nad rozwojem wynalazczości pracowniczej oraz propagowanie tej wynalazczości na terenie Instytutu,
b) przyjmowanie zgłoszeń pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień,
c) prowadzenie ewidencji (rejestru) projektów racjonalizatorskich i czuwanie nad ich biegiem.

2. Tryb postępowania komórki wynalazczości, wymienionej w ust. 1 regulują przepisy § 9 ust. 1 i 2, § 10 ust. 1, 3, 4 i 5, § 11 ust. 2 i § 13 ust. 1 i 2 zarządzenia.

3. Projekty zgłoszone w komórce wynalazczości, wymienionej w ust. 1 powinny być przekazane niezwłocznie do komórek wynalazczości zjednoczeń, właściwych ze względu na przedmiot sprawy lub do właściwych centralnych zarządów, podległych innym ministrom.

4. O odstąpieniu projektu powinien być powiadomiony twórca projektu.

§ 6. 1. Do zakresu działania technika do spraw wynalazczości w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) należy inicjowanie i propagowanie ruchu wynalazczości pracowniczej w zakładzie pracy oraz opieka nad rozwojem tego ruchu, a w szczególności:

1) opracowywanie planów rozwoju ruchu wynalazczości pracowniczej w zakładzie pracy według wytycznych Zarządu Techniki, czuwanie nad zapewnieniem realizacji tych planów oraz współudział w opracowywaniu planu techniczno-przemysłowo-finansowego zakładu pracy,
2) opracowywanie i aktualizowanie tematyki wynalazczości pracowniczej w zakładzie pracy, organizowanie konkursów na rozwiązanie ważniejszych zadań w zakresie wynalazczości pracowniczej, wymiany doświadczeń itp.,
3) przyjmowanie zgłoszeń pracowniczych projektów racjonalizatorskich i prowadzenie ewidencji (rejestru) projektów,
4) ustalenie, czy zgłoszony projekt jest nowy w rozumieniu przepisów dekretu oraz przygotowywanie materiałów i danych potrzebnych do wydania decyzji przez kierownika zakładu pracy, dotyczącej zgłoszonych projektów racjonalizatorskich,
5) współpraca z właściwymi komórkami organizacyjnymi przy opracowywaniu planów przeprowadzenia prób i planów wykorzystania projektów oraz kontrola wykonania tych planów,
6) zawiadamianie nadrzędnych jednostek (centralnego zarządu i Zarządu Techniki) o zgłoszonych w zakładzie pracy szczególnie ważnych projektach racjonalizatorskich,
7) wydawanie racjonalizatorom zaświadczeń o dokonaniu usprawnienia przez dokonywanie wpisów w książeczce racjonalizatora oraz prowadzenie ewidencji przyjętych do wykorzystania usprawnień i wydanych zaświadczeń,
8) współpraca z klubami techniki i racjonalizacji oraz stowarzyszeniami naukowo-technicznymi w kierunku umasowienia ruchu wynalazczości pracowniczej,
9) prowadzenie obowiązującej sprawozdawczości i statystyki w zakresie wynalazczości pracowniczej.

2. Do zakresu działania komórki wynalazczości, o której mowa w ust. 1 należą również sprawy niepracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień, odstąpionych na podstawie art. 20 dekretu, które komórka wynalazczości załatwia w uzgodnieniu z kierownikiem zakładu pracy. Przepisy ust. 1 pkt 3 — 7 stosuje się odpowiednio.

§ 7. Zakres działania inżyniera do spraw wynalazczości w Centralnym Zarządzie Budownictwa Wiejskiego określony jest w § 5 przepisów zarządzenia PKPG.

§ 8. Do zakresu działania wydziału wynalazczości w Ministerstwie Budownictwa Miast i Osiedli, utworzonego w Zarządzie Techniki należy organizowanie w resorcie ruchu wynalazczości pracowniczej oraz koordynowanie i kontrola działalności komórek wynalazczości w Centralnym Zarządzie Budownictwa Wiejskiego i w zjednoczeniach (równorzędnych jednostkach), nadzorowanych przez poszczególne centralne zarządy, a w szczególności:

1) opracowywanie wytycznych i założeń do resortowego planu nakładów na wynalazczość pracowniczą oraz kontrola realizacji tego planu,
2) współpraca z właściwymi komórkami organizacyjnymi ministerstwa przy opracowywaniu resortowego planu gospodarczego, a w szczególności w zakresie zabezpieczenia środków na wykonanie planu rozwoju wynalazczości,
3) analiza wynalazczości pracowniczej w resorcie w celu zapewnienia jej stałego rozwoju i wykonania podstawowych zadań planowych resortu oraz opracowywanie ogólnych kierunków tematyki wynalazczości pracowniczej w resorcie,
4) opieka i pomoc w przeprowadzaniu prób i w realizacji szczególnie ważnych dla resortu projektów racjonalizatorskich, mogących mieć zastosowanie w zakładach pracy podporządkowanych różnym centralnym zarządom,
5) opracowywanie resortowych wytycznych i założeń do rozpowszechniania szczególnie ważnych dla resortu wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień, mogących mieć zastosowanie w zakładach pracy podporządkowanych różnym centralnym zarządom oraz kontrola ich realizacji,
6) kontrola działalności komórek wynalazczości w Centralnym Zarządzie Budownictwa Wiejskiego (§ 2 ust 1), w zjednoczeniach (równorzędnych jednostkach) § 3 ust. 1 oraz kontrola realizacji projektów racjonalizatorskich,
7) organizowanie wystaw wynalazczości oraz konkursów na rozwiązanie szczególnie ważnych zagadnień w resorcie w zakresie wynalazczości pracowniczej,
8) prowadzenie ewidencji wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień szczególnie ważnych dla resortu,
9) instruktaż i współudział w organizowaniu szkolenia pracowników komórek wynalazczości w zakresie wynalazczości pracowniczej,
10) współpraca ze związkami zawodowymi i stowarzyszeniami naukowo-technicznymi w zakresie rozwoju wynalazczości pracowniczej,
11) prowadzenie obowiązującej sprawozdawczości i statystyki resortowej w zakresie wynalazczości pracowniczej.

Zgłaszanie pracowniczych projektów racjonalizatorskich w zakładach pracy.

§ 9. 1. Komórki wynalazczości obowiązane są posiadać znormalizowane formularze zgłoszeń pracowniczych projektów racjonalizatorskich.

2. Twórca projektu obowiązany jest zgłosić swój projekt na znormalizowanym formularzu zgłoszeń, wypełniając go w 2 egzemplarzach i dołączając niezbędną dokumentację techniczną również w 2 egzemplarzach.

3. Jeden egzemplarz zgłoszenia oraz obydwa egzemplarze dokumentacji, z których jeden przeznaczony jest ewentualnie dla Urzędu Patentowego, zatrzymuje komórka wynalazczości. Drugi egzemplarz zgłoszenia, stanowiący potwierdzenie odbioru, otrzymuje twórca projektu.

4. W przypadku określonym w § 10 ust. 1 zgłoszenie projektu oraz obydwa egzemplarze dokumentacji komórka wynalazczości przekazuje do właściwej komórki wynalazczości, sporządzając jednocześnie dla siebie odpis zgłoszenie (bez dokumentacji).

§ 10. 1. Każdy projekt zgłoszony w zjednoczeniach (równorzędnych jednostkach) przez własnego pracownika danego zakładu powinien być wciągnięty przez komórkę wynalazczości do rejestru projektów, prowadzonego odrębnie na każdy rok (wzór — załącznik Nr 1).

2. Projekty otrzymane przez komórkę wynalazczości bezpośrednio od twórców obcych, niezatrudnionych w danym zakładzie pracy lub za pośrednictwem innych jednostek — powinny być również wciągnięte do rejestru projektów i traktowane na równi z projektami własnych pracowników, chyba że projekty te nie podlegają rozpatrzeniu przez dany zakład pracy. W tym przypadku projektu nie należy wogóle wciągać do rejstru, lecz przekazać go zgodnie z § 11 ust. 1 do właściwej jednostki, zawiadamiając jednocześnie twórcę o fakcie przekazania projektu.

3. Po wciągnięciu zgłoszonego projektu do rejestru projektów należy zgłoszenie zaopatrzyć w numer rejestracyjny, łamiąc litery „Pr"., oznaczające w skrócie „Projekt" oraz numer kolejny projektu — przez dany rok np.: „Pr. 1/56".

4. W przypadkach, w których zgłasza się kilku twórców jednego projektu, każdy z nich powinien być wciągnięty do rejestru projektów z tym, że nazwiska następnych współtwórców (poza nazwiskiem pierwszego) nie otrzymują żadnego numeru.

5. Wnioski, stanowiące tylko koncepcje, nie powinny być wciągane do rejestru projektów, gdyż nie mogą one być traktowane jako zgłoszenia projektów.

§ 11. 1. Jeżeli zakład pracy, w którym zgłoszony został projekt przez pracownika danego zakładu pracy, nie jest właściwym do dokonania oceny projektu, — komórka wynalazczości przesyła projekt bez zwłoki do właściwego zakładu pracy, dołączając w miarę możliwości dokumentację, o której mowa w § 9 ust. 2, a w przypadkach wątpliwych — do Zarządu Techniki, w celu skierowania projektu do właściwego zakładu pracy. O przesłaniu projektu należy zawiadomić twórcę.

2. O zgłoszonych w zakładzie pracy szczególnie ważnych projektach racjonalizatorskich, kierownik komórki wynalazczości zawiadamia niezwłocznie Zarząd Techniki i nadzorujący centralny zarząd.

§ 12. Jeżeli w realizacji oraz w wykorzystaniu projektu zainteresowany jest zakład produkcyjny oraz zakład lub zakłady użytkujące, do dokonania oceny i realizacji projektu właściwy jest zakład produkcyjny. Zakład produkcyjny obowiązany jest w tym przypadku zasięgnąć opinii i uwzględnić wnioski zakładów użytkujących.

§ 13. 1. Kierownictwo zakładu pracy jest obowiązane do udzielenia twórcy pracowniczego projektu racjonalizatorskiego pomocy technicznej, potrzebnej przy opracowaniu projektu. Udzielenie pomocy następuje na podstawie pisemnego zlecenia kierownika zakładu pracy.

2. Jeżeli zakład pracy nie jest w możności udzielić twórcy pomocy technicznej we własnym zakresie, kierownik zakładu zwraca się do Zarządu Techniki o wskazanie innego zakładu pracy, bądź instytutu naukowo-badawczego, wyższej uczelni lub innej instytucji, która może udzielić potrzebnej pomocy technicznej.

Ocenianie pracowniczych projektów racjonalizatorskich

§ 14. Oceny pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień dokonuje naczelny (główny) inżynier zakładu pracy, w którym projekt ma być przyjęty do wykorzystania i zrealizowany.

§ 15. 1. Po zgłoszeniu projektu przez twórcę, w komórce wynalazczości, kierownik komórki wydaje twórcy projektu potwierdzenie zgłoszenia projektu, a następnie, — jeżeli projekt nie podlega przekazaniu według właściwości (§ 11), — podejmuje czynności, mające na celu przygotowanie projektu do rozpatrzenia.

2. W szczególności kierownik komórki wynalazczości ustala, czy zgłoszony projekt jest nowy w rozumieniu art. 2 dekretu, a co do projektów posiadających cechy wynalazku lub wzoru użytkowego, — czy nie został opatentowany jako wynalazek lub zarejestrowany jako wzór użytkowy przez Urząd Patentowy oraz zasięga opinii zainteresowanych komórek organizacyjnych i w miarę potrzeby wybitnych fachowców w zakładzie pracy co do wartości technicznej i przydatności projektu, możliwości i celowości zastosowania projektu w zakładzie pracy w zakresie produkcji lub usług oraz przewidywanych korzyści i oszczędności, jakie przyniesie zastosowanie projektu.

§ 16. 1. Po uzyskaniu potrzebnych opinii i materiałów, — jeżeli zgłoszony projekt jest nowy w rozumieniu art. 2 dekretu i zebrane opinie są pozytywne, — kierownik komórki wynalazczości zwraca się do komórki księgowo-finansowej zakładu pracy o dokonanie obliczenia oszczędności, jaka przewidywana jest w pierwszych 12 miesiącach zastosowania projektu w skali zjednoczenia (równorzędnej jednostki).

2. Komórka księgowo-finansowa zakładu pracy jest obowiązana dokonać obliczenia oszczędności. Arku z obliczenia oszczędności podpisuje główny (starszy) księgowy, stwierdzając prawidłowość dokonania obliczenia.

§ 17. Po dokonaniu przez komórkę księgowo-finansową zakładu pracy obliczenia przewidzianej oszczędności komórka wynalazczości dokonuje obliczenia wynagrodzenia twórcy i przedstawia projekt do oceny naczelnemu (głównemu) inżynierowi.

§ 18. 1. Naczelny (główny) inżynier oceniając projekt bada:

1) jaka jest wartość techniczna i przydatność projektu, jakich nakładów wymagać będzie realizacja i zastosowanie projektu oraz jakie oszczędności i korzyści przyniesie jego zastosowanie,
2) możliwość i celowość zastosowania projektu w zakładzie pracy i ewentualnie w innych zakładach,
3) czy w rozumieniu obowiązujących przepisów zgłoszony projekt jest usprawnieniem, czy też posiada cechy udoskonalenia technicznego, wzoru użytkowego lub wynalazku.

2. Naczelny (główny) inżynier może w uzasadnionych przypadkach przed wydaniem oceny skierować projekt do rozpatrzenia i zaopiniowania przez komisję.

3 Naczelny (główny) inżynier przed wydaniem negatywnej oceny co do wartości projektu powinien wysłuchać wyjaśnień twórcy projektu.

§ 19. 1. Po dokonaniu oceny — naczelny (główny) inżynier przedstawia projekt z odpowiednimi wnioskami a między innymi z wnioskiem co do wynagrodzenia, jeśli przewidziane jest jego przyjęcie do wykorzystania, — kierownikowi zakładu pracy, który wydaje decyzję o:

a) konieczności przeprowadzenia prób,
b) przyjęciu projektu do wykorzystania, lub
c) odrzuceniu projektu.

Decyzja powinna być wydana w ciągu 3 dni od daty otrzymania akt sprawy. W razie przyjęcia projektu do wykorzystania kierownik zakładu pracy ustala wysokość wynagrodzenia twórcy projektu. Dezycja o odrzuceniu projektu wymaga uzasadnienia.

2. O decyzji kierownika zakładu pracy komórka wynalazczości zawiadamia niezwłocznie twórcę projektu.

§ 20. 1. Przed powzięciem decyzji o przyjęciu lub odrzuceniu projektu kierownik zakładu pracy może zarządzić przeprowadzenie dodatkowych prób.

2. W przyadku, o którym mowa w ust. 1, kierownik zakładu pracy zleca właściwym komórkom zakładu pracy opracowanie planu przeprowadzenia prób i włączenie go do bieżących planów pracy.

§ 21. 1. Plan przeprowadzenia prób powinien przewidywać:

1) przygotowanie dokumentacji,
2) przygotowanie potrzebnych materiałów,
3) określenie i zapewnienie potrzebnych środków finansowych,
4) ustalenie komórek przeprowadzających próby,
5) czas trwania prób,
6) osobę lub osoby odpowiedzialne za przeprowadzenie prób.

2. Przy przerowadzaniu prób należy zapewnić udział twórcy projektu.

§ 22. 1. Do dokonania oceny projektu zgłoszonego przez kierownika zakładu pracy, w którym projekt ma być realizowany, lub przez jego zastępcę właści-

wą jest Centralna Komisja Wynalazczości, która podejmuje również wnioski co do wysokości wynagrodzenia.

2. Przepis ust. 1 ma również zastosowanie w razie zgłoszenia projektu opracowanego przez osobę wymienioną w ust. 1 wspólnie z inną osobą lub osobami.

3. Decyzję o przyjęciu do wykorzystania projektu zgłoszonego przez osoby, o których mowa w ust. 1 lub o jego odrzuceniu wydaje Dyrektor Zarządu Techniki, który w razie przyjęcia projektu do wykorzystania ustala również wysokość wynagrodzenia twórcy projektu. Przepisy §§ 20 i 21 stosuje się odpowiednio.

4. Oceny projektu, zgłoszonego przez naczelnego inżyniera lub dyrektora centralnego zarządu, w ramach którego projekt ma być realizowany, dokonuje Centralna Komisja Wynalazczości, która przedstawia Zarzadowi Techniki wniosek co do wysokości wynagrodzenia za projekt. Decyzję o przyjęciu do wykorzystania lub odrzuceniu projektu wydaje Dyrektor Zarządu Techniki, który również ustala wysokość wynagrodzenia za projekt.

§ 23. 1. Powołanie Komisji, o której mowa w § 18 ust. 2 następuje doraźnie od przypadku do przypadku przez kierownika zakładu pracy na wniosek naczelnego (głównego) inżyniera.

2. W skład komisji wchodzą: naczelny (główny) inżynier jako przewodniczący, sekretarz, — którym jest kierownik komórki wynalazczości oraz jako członkowie — przedstawiciele służby techniczno-produkcyjnej zakładu pracy.

3. Na posiedzenie komisji może być zaproszony twórca projektu.

§ 24. 1. Za udział w posiedzeniach komisji, o której mowa w § 18 ust. 2, odbytych poza godzinami urzędowymi członkowie otrzymują wynagrodzenie w wysokości 38 zł, a przewodniczący w wysokości 57 zł.

2. Sposób pokrywania wydatków, związanych z wynagrodzeniem członków komisji oraz rzeczoznawców ustalony jest w § 8 ust. 1 pkt. 3) oraz w ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1951 r. w sprawie określenia źródeł i sposobu finansowania wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 70/51, poz. 911 i Nr 18/54, poz. 324).

§ 25. 1. Uchwały komisji, o której mowa w § 18 ust. 2, zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości rozstrzyga głos przewodniczącego.

2. Dla ważności uchwał potrzebna jest obecność przynajmniej połowy członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy i sekretarza.

§ 26. 1. Z przebiegu posiedzenia sporządza się protokół, który po odczytaniu podpisuje przewodniczący, (w razie jego nieobecności zastępca) i sekretarz.

2. Osoby, które w charakterze członków komisji brały udział w rozpatrywaniu projektu przez komisję, nie mogą brać udziału w tym charakterze w Centralnej Komisji Wynalazczości lub w Zepole Doradczym Ministra. Dotyczy to również członków Zespołu Doradczego Ministra, którzy brali udział w Centralnej Komisji Wynalazczości jak również członków wymienionych Komisji i Zespołu Doradczego, którzy pełnili funkcje rzeczoznawców w komisji w przedsiębiorstwie.

Zatwierdzanie decyzji o przyjęciu projektu do wykorzystania.

§ 27. 1. Jeżeli wysokość wynagrodzenia twórcy projektu wynosi od 10.000 zł do 50.000 zł, a przy wynagrodzeniach obliczonych według § 12 przepisów Uchwały od 5.000 zł do 10.000 zł — decyzja kierownika zakładu pracy o przyjęciu projektu do wykorzystania oraz wysokość wynagrodzenia twórcy powinny być zatwierdzone przez Dyrektora Zarządu Techniki.

2. Jeżeli wysokość wynagrodzenia twórcy przekracza kwotę 50.000 zł, a przy wynagrodzeniach obliczonych według § 12 przepisów uchwały — kwotę 10.000zł, Dyrektor Zarządu Techniki występuje do Ministra o zatwierdzenie wysokości wynagrodzenia.

3. Tryb zatwierdzania decyzji o przyjęciu projektu do wykorzystania, gdy chodzi o Centralny Zarząd Budownictwa Wiejskiego oraz nadzorowane przez niego jednostki unormowany jest w §§ 31 — 37 zarządzenia PKPG.

§ 28. Decyzja o przyjęciu projektu do wykorzystania, o której mowa w § 27 ust. 1 i 2 powinna być zatwierdzona w ciągu 30 dni od daty otrzymania akt sprawy.

§ 29. 1. W przypadkach, o których mowa w §§ 10 i 11 przepisów uchwały, Dyrektor Zarządu Techniki przedstawia Ministrowi wniosek o podwyższenie wynagrodzenia. Wniosek powinien zawierać proponowaną wysokość podwyżki oraz szczegółowe uzasadnienie.

2. W przypadkach, o których mowa w § 14 przepisów uchwały, Dyrektor Zarządu Techniki ustala wysokość wynagrodzenia i terminy wypłat, przedstawiając stosowny wniosek z uzasadnieniem do zatwierdzenia Ministrowi.

§ 30. 1. O zatwierdzeniu decyzji w trybie określonym w § 27 ust. 1 i 2 organ, który wydał decyzję zatwierdzającą, zawiadamia niezwłocznie:

1) kierownika zakładu pracy, w którym twórca jest zatrudniony i w którym projekt został przyjęty do wykorzystania,
2) jeśli realizacja i wykorzystanie projektu nastąpiły w zakładzie pracy innym niż wymieniony w pkt 1 — kierownika tego zakładu.

2. Komórka wynalazczości zakładu pracy, w którym twórca jest zatrudniony, zawiadamia go niezwłocznie o zatwierdzeniu decyzji.

3. Wypłata wynagrodzenia twórcy następuje w terminach określonych w przepisach uchwały.

Premiowanie za współudział w realizacji i rozpowszechnianiu projektów.

§ 31. 1. Pracownicy i kierownicy zakładów pracy, w których projekt został zastosowany po raz pierwszy, mogą być premiowani z sum przeznaczonych na finansowanie wynalazczości pracowniczej za pilną pracę nad przyspieszeniem wprowadzenia projektów w życie.

2. Przepisy ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie w przypadkach rozpowszechniania projektów.

§ 32. 1. Premiowanie odbywa się raz na kwartał z dołu oddzielnie za każdy projekt wprowadzony w życie.

2. Podziału sumy premii pomiędzy pracowników dokonuje kierownik zakładu pracy w zależności od wkładu pracy, inicjatywy i energii wykazanej przez pracowników przy realizacji projektu.

3. W przypadku, gdy premiowaniem objęty jest kierownik zakładu pracy decyzję o przyznaniu premii podejmuje Zarząd Techniki.

4. Jeśli premiowaniem objęty jest kierownik zjednoczenia budownictwa wiejskiego — decyzję o przyznanie premii podejmuje Centralny Zarząd Budownictwa Wiejskiego.

§ 33. 1. Sumy przeznaczone na premiowanie nie mogą przekraczać 25% kwoty wynagrodzenia przypadającego twórcy projektu; sum tych nie potrąca się z wynagrodzenia twórcy projektu.

2. Wysokość premii przyznanej jednemu pracownikowi za okres jednego kwartału nie może przewyższać jego dwumiesięcznego zarobku.

3. W razie gdy decyzja kierownika zakładu pracy o przyjęciu projektu do wykorzystania wymaga zatwierdzenia przez organ nadrzędny, wypłata premii następuje po jej zatwierdzeniu.

Zgłaszanie w Urzędzie Patentowym pracowniczych projektów racjonalizatorskich i wydawanie świadectw i zaświadczeń, dotyczących tych projektów.

§ 34. Zgłaszanie w Urzędzie Patentowym pracowniczych projektów racjonalizatorskich i wydawanie świadectw i zaświadczeń, dotyczących tych projektów, odbywa się według przepisów §§ 38 — 45 zarządzenia PKPG.

Odwołanie

§ 35. Twórcy projektu służy prawo odwołania do Dyrektora Zarządu Techniki od decyzji kierownika zakładu pracy:

1) w razie odrzucenia projektu,
2) w razie przyjęcia projektu, jeżeli twórca projektu nie zgadza się na wysokość przyznanego wynagrodzenia.

§ 36. Osobom zainteresowanym służy prawo odwołania do Dyrektora Zarządu Techniki od decyzji kierownika zakładu pracy:

1) w razie nieprzyznania lub nieprawidłowego rozdziału premii za współudział w realizacji projektów, przewidzianej w §§ 38 — 40 przepisów uchwały;
2) od decyzji dotyczących premiowania i wynagradzania za pomoc techniczną przy opracowywaniu projektów racjonalizatorskich na podstawie przepisów o premiowaniu i wynagradzaniu za pomoc techniczną.

§ 37. 1. Odwołanie należy złożyć za pośrednictwem kierownika zakładu pracy, który wydał zaskarżoną decyzję, w terminie miesiąca od daty zawiadomienia go o decyzji.

2. Kopię odwołania należy przesłać bezpośrednio do Dyrektora Zarządu Techniki.

§ 38. Kierownik zakładu pracy, który wydał zaskarżoną decyzję, przesyła odwołanie z aktami sprawy i swoim wyjaśnieniem do Dyrektora Zarządu Techniki w terminie 7 dni od daty złożenia odwołania.

§ 39. 1. Dyrektor Zarządu Techniki jest obowiązany rozpatrzyć odwołanie i wydać decyzję z uzasadnieniem w ciągu 30 dni od daty otrzymania akt sprawy.

2. Przedłużenie tego terminu o dalsze 30 dni jest dopuszczalne w przypadku konieczności uzyskania dodatkowych materiałów i wyjaśnień.

§ 40. O wydanej decyzji Dyrektor Zarządu Techniki zawiadamia niezwłocznie odwołującego się oraz kierownika zakładu pracy, który wydał zaskarżoną decyzję.

§ 41. Od decyzji Dyrektora Zarządu Techniki wydanych w przypadkach o których mowa w § 35 pkt 1 i 2 oraz § 36 pkt 1 i 2 nie przysługuje odwołanie.

§ 42. Od decyzji Dyrektora Zarządu Techniki, wydanej na podstawie § 22 ust. 3, twórcy przysługuje prawo odwołania do Ministra. Przepisy §§ 35 — 40 stosuje się odpowiednio.

§ 43. Minister może w drodze nadzoru uchylić decyzję Dyrektora Zarządu Techniki i bądź wydać decyzję ostateczną, bądź przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia, udzielając wskazówek co do sposobu jej załatwienia.

§ 44. Tryb postępowania w sprawie odwołań od decyzji wydawanych w zakresie Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego i nadzorowanych przez niego jednostek unormowany jest §§ 43 — 53 przepisów zarządzenia PKPG. Ma on zastosowanie w przypadkach, o których mowa w § 36.

przepisy końcowe

§ 45. 1. Do określenia wynagrodzenia twórcy projektu, w przypadkach określonych w § 16 ust. 2 przepisów uchwały — właściwym jest Zarząd Techniki.

2. Określenie wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, w zakresie działania zjednoczeń budownictwa wiejskiego — należy do kompetencji Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego.

§ 46. 1. Decyzje w sprawie udzielania zezwoleń na zmianę postanowień umowy racjonalizatorskiej lub na odstąpienie od dalszego jej wykonywania, o których mowa w § 17 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie brygad racjonalizatorskich (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1600) — podejmuje Dyrektor Zarządu Techniki.

2. Wydawanie decyzji, o których mowa w ust. 1 w zakresie działania zjednoczeń budownictwa wiejskiego — należy do kompetencji Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego.

§ 47. Właściwe komórki organizacyjne centralnych zarządów, j. np. dział techniczno-produkcyjny, obowiązane są do rozpowszechniania w nadzorowanych jednostkach projektów przesyłanych im w tym celu przez te jednostki i przez Zarząd Techniki oraz do kontroli stosowania przez te jednostki projektów przyjętych przez nie do wykorzystania, jak i rozpowszechnionych projektów.

§ 48. W sprawach nie uregulowanych instrukcją obowiązują przepisy zarządzenia PKPG.

Załącznik Nr 1 do instrukcji

REJESTR PROJEKTÓW RACJONALIZATORSKICH

Numer kolejny	Data		Rodzaj projektu (własny czy pośredni) zgłoszony indywidualnie przez brygadę racjonalizatorską, przez zespół	Nazwa (temat projektu) usprawnienie — Usp udoskonalenie — Ud wzór użytkowy — Uż wynalazek — W — i czego dotyczy	Data rozpatrzenia projektu	Treść decyzji: 1. Przeprowadzenie prób 2. Uzyskanie opinii 3. Przyjęcie lub odrzucenie projektu	Nazwisko(a) i imię (imiona) twórcy(ów) projektu	Data zastosowania projektu	Data i kwota wpłaconego wynagrodzenia (§ 33 uchwały Nr 911)	Przekazanie projektu do jednostki nadrzędnej (podstawa §§ 10, 11, 14, 32 ust. 1 i 2 uchwały Nr 911 oraz § 46 zarządzenia Przew. PKPG)	Data: 1. Wydania świadectwa autorskiego na wynalazek lub wzór użytkowy 2. Wydania świadectwa na udoskonalenie techniczne 3. Wpisania usprawnienia do książeczki racjonalizatora	Uwagi
	złożenia projektu w komórce wynalazczości	odstąpienia projektu wg właściwości §§ 10, 25 ust. 1 zarz. Przew. PKPG.										
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Załącznik Nr 2 do instrukcji

REJESTR ODWOŁAŃ I WNIOSKÓW

Numer kolejny	Data wpływu	Określenie jednostki która (wniosek) odwołanie przysłała	Nazwisko(a) i imię (imiona) twórcy(ów) projektu	Nazwa (temat) projektu: usprawnienie — Usp. udoskonalenie Ud wzór użytkowy — Uż wynalazek W i czego dotyczy	Cel przysłania projektu (§§ 10, 11, 14, 32 ust. 1 i 2 uchwały Nr 911 lub § 25 ust. 1 i § 46 zarządzenia Przew. PKPG)	Data rozpatrzenia projektu	Sposób załatwienia	Data zwrotu akt	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

97

ZARZĄDZENIE Nr 92

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 19 kwietnia 1956 r.

w sprawie wynagradzania za pomoc techniczną przy opracowywaniu projektów racjonalizatorskich.

(L. dz. TE/5/2040/56)

W celu uregulowania sprawy wynagrodzenia za pomoc techniczną przy opracowywaniu projektów racjonalizatorskich oraz w celu wprowadzenia w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli jednolitych norm przy ustalaniu tego wynagrodzenia zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, rozumie się przez to, zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad premiowania i wynagradzania za pomoc techniczną przy opracowywaniu pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1598).

§ 2. 1. Do udzielenia pomocy teoretycznej i technicznej, o której mowa w § 1 ust. 2 pkt 1) i 2) przepisów zarządzenia Przewodniczącego PKPG obowiązany jest zakład pracy właściwy do dokonania oceny projektu.

2. Pomocy teoretycznej i technicznej udziela się niezależnie od funkcji i wykształcenia racjonalizatora, gdyż jest ona związana z projektem racjonalizatorskim, a nie z osobą racjonalizatora.

3. Udzielenie pomocy następuje na wniosek komórki wynalazczości na podstawie podpisanego przez kierownika przedsiębiorstwa zlecenia na udzielenie pomocy teoretycznej i technicznej, w którym powinny być określone w sposób szczegółowy zadania i terminy ich wykonania.

§ 3. 1. Osobom, które na zlecenie kierownika zakładu pracy udzieliły pomocy przy opracowaniu teoretycznym projektu wraz z odpowiednimi szkicami i obliczeniami oraz przy obliczaniu korzyści gospodarczych, opierając się na elementach technicznych projektu (§ 1 ust. 2 pkt 1) zarządzenia Przewodniczącego PKPG) — służy prawo do otrzymania premii w wysokości do 25% kwoty wynagrodzenia należnego twórcy projektu.
Prawo do otrzymania premii służy tylko w tym przypadku, gdy zlecona praca została wykonana w godzinach pozasłużbowych i osoba udzielająca pomocy nie została w inny sposób wynagrodzona.

2. Premię, o której mowa w ust. 1, przyznaje kierownik zakładu pracy, zlecającego udzielenie pomocy.

3. W przypadku odrzucenia projektu wysokość premii ustala szacunkowo kierownik zakładu pracy według faktycznego wkładu pracy osób udzielających pomocy teoretycznej. Nie dotyczy to przypadków, w których twórca projektu samodzielnie (bez zlecenia) opracowuje wstępną dokumentację i projekt zostaje odrzucony.

4. Wysokość premii (ust. 1) ustalana jest według faktycznego wkładu pracy osób udzielających pomocy teoretycznej i w zasadzie nie powinna przewyższać 25% kwoty wynagrodzenia należnego twórcy projektu.

5. Jeżeli premia w wysokości określonej na podstawie ust. 1 byłaby niewspółmiernie niska w stosunku do pracy włożonej przez udzielającego pomocy technicznej — premię należy obliczyć według obowiązujących norm na podstawie ilości godzin pracy rzeczywiście zużytych przez udzielającego pomocy.

§ 4. 1. Wypłata premii powinna nastąpić najpóźniej do dnia 14-go po powzięciu decyzji o przyjęciu lub odrzuceniu projektu.

2. W razie gdy decyzja kierownika zakładu pracy o przyjęciu projektu wymaga zatwierdzenia przez organ nadrzędny — wypłata premii następuje po zatwierdzeniu tej decyzji.

3. Przepis ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie w przypadku, gdy projekt został przyjęty do wykorzystania lecz twórca nie zgadza się na wysokość przyznanego wynagrodzenia i wnosi odwołanie.

§ 5. 1. Osobom, które na zlecenie zakładu pracy udzieliły pomocy przy sporządzaniu rysunków technicznych, przy przeprowadzaniu prób i badań oraz przy produkcji doświadczalnej, w której projekt ma być zastosowany (§ 1 ust. 2 pkt 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG) służy prawo do wynagrodzenia, którego wysokość ustala kierownik zakładu pracy na podstawie rzeczywiście zużytej ilości godzin według norm podanych w zarządzeniu, jeżeli praca ta została wykonana w godzinach pozasłużbowych i osoba udzielająca pomocy nie została w inny sposób wynagrodzona.

2. Wypłata wynagrodzenia następuje po wykonaniu pracy przewidzianej w zleceniu i po przyjęciu jej przez zakład pracy zlecający udzielenie pomocy technicznej. Wynagrodzenie wypłaca się niezależnie od przyjęcia lub odrzucenia projektu.

§ 6. 1. Do czynności, na wykonanie których może być udzielona pomoc techniczna zalicza się:

a) sporządzenie rysunków zestawieniowych (szkiców koncepcyjnych) i opisu technicznego,
b) sporządzenie rysunków wykonawczych,
c) sporządzenie obliczeń konstrukcyjnych lub innych,
d) sporządzenie obliczenia efektów ekonomicznych na podstawie elementów technicznych,
e) wykonanie maszynopisu opracowań, wyszczególnionych pod lit. d) i e),
f) kontrola prac wyszczególnionych pod lit. a) — e),
g) udzielenie pomocy przy próbach, badaniach i produkcji doświadczalnej,
h) wykonanie modelu, prototypu.

2. Opracowanie wyszczególnione w ust. 1 lit. a), b), c), d), e) i f) powinny być wykonane w zasadzie na kalce, chyba że nie będą one wymagały powielenia, wówczas mogą być wykonane na kartonie albo papierze maszynowym.

§ 7. 1. Jako kryteria do ustalania wynagrodzenia za czynności przewidziane w § 6 ust. 1 lit. a) — f), według norm podanych w zarządzeniu ustala się:

a) format znormalizowany A4,
b) opracowanie złożone,

2. Normy za opracowania na innych formatach, należy przemnażać przez podane niżej współczynniki:

format:	A5	A4	A3	A2	A1	A0
współczynniki:	0,5	1	2	4	8	16

3. Normy za opracowania według stopnia trudności należy przemnażać przez podane niżej współczynniki, z zastrzeżeniem, że współczynnik 2 — należy przyznawać w wyjątkowych przypadkach:

stopień trudności:	skomplikowane	złożone	proste, łatwe
współczynniki:	1,5 do 2	1	0,5

4. Normy za wypełnienie arkuszy należy przemnażać przez podanej niżej współczynniki w zależności od stopnia wypełnienia arkusza:

stopień wypełnienia:	całkowite	niepełne
współczynniki:	1	0,7

§ 8. Wynagrodzenie za czynności zlecone przewidziane w § 6 ust. 1 lit. a) — f), przyznaje się niezależnie od funkcji i uposażenia osoby, wykonującej zlecenie, a wysokość jego ustala się na 10 (dziesięć) złotych za 1 (jedną) godzinę pracy.

§ 9. Ustala się następujące normy godzinowe na wykonanie:

a) rysunku zestawieniowego (szkicu koncepcyjnego) i opisu technicznego — 5 godz.
b) rysunku wykonawczego — 3 „
c) opisu albo instrukcji — 5 „
d) obliczeń konstrukcyjnych lub innych — 5 „
e) obliczenie efektów ekonomicznych oparte na elementach technicznych projektu — 3 „
f) maszynopisu opracowań, wyszczególnionych pod lit. c) i d) — 2 „
g) kontroli prac, wyszczególnionych pod lit. a) — e) — 1/5 czasu ustalonego na opracowanie sprawdzanych materiałów.

§ 10. Wynagrodzenie za czynności zlecone, przewidziane w § 6 ust. 1 lit. g) przyznaje się według:

a) normy czasowej w zależności od ilości godzin, przewidzianych na wykonanie czynności jeżeli określenie jej jest możliwe, albo na podstawie efektywnie przepracowanych godzin, gdy ustalenie godzin przewidywanych było niemożliwe.
b) stawki za 1 godzinę, która dla pracowników umysłowych wynosi 10 (dziesięć) zł zaś dla pracowników fizycznych w zależności od ich zaszeregowania.

§ 11. 1. Wynagrodzenie za czynności zlecone, przewidziane w § 6 ust. 1 lit. h) — przyznaje się na podstawie odpowiedniej normy czasu oraz stawki godzinowej w zależności od zaszeregowania danej pracy.

2. Pracownikowi umysłowemu, którego obecność jako członka brygady racjonalizatorskiej jest niezbędna przy wykonywaniu prototypu — nie przysługuje wynagrodzenie, chyba że wykonuje osobiście zlecone czynności: w tym przypadku otrzymuje wynagrodzenie przewidziane w ust. 1 (np. technik wykonujący roboty frezerskie, otrzymuje za nie wynagrodzenie według stawek dla frezera).

§ 12. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie w przypadkach, gdy zachodzi konieczność zlecenia wykonania czynności, określonych w § 6 ust. 1) samemu racjonalizatorowi oraz w przypadku, o którym mowa w § 15 ust. 2 uchwały Nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1597).

§ 13. 1. W przypadkach, w których wynagrodzenia za udzielenie pomocy technicznej nie da się ustalić w myśl wytycznych zawartych w §§ 7—9, wysokość wynagrodzenia oblicza się na podstawie rzeczywiście zużytej ilości godzin według obowiązujących norm z tym, że koszt wykonanych prac nie może przekraczać kosztów jakie powstałyby, gdyby prace te wykonane zostały przez właściwe biuro projektowe lub konstrukcyjne.

2. W przypadkach wątpliwych zakład pracy może wystąpić do właściwego biura projektowego lub konstrukcyjnego o zbadanie i ustalenie nakładu pracy związanego z wykonaniem zleconych czynności oraz sprawdzenie wysokości wynagrodzenia.

§ 14. 1. Udzielającego pomocy technicznej nie uważa się za współtwórcę projektu, chyba że w wyniku jego wkładu pracy twórczej wprowadzone zostały istotne zmiany w projekcie, na skutek których udzielający pomocy technicznej powinien być uznany za współtwórcę projektu.

2. W razie sporu roszczenia udzielającego pomocy technicznej przeciwko zakładowi pracy i twórcy o uznanie udzielającego pomocy technicznej za współtwórcę projektu — rozstrzyga Urząd Patentowy.

3. Sprawa wypłaty wynagrodzenia dla twórcy projektu w przypadku, o którym mowa w ust. 2 oraz wypłaty premii i wynagrodzenia za udzielenie pomocy technicznej — unormowana jest przepisem § 15 ust. 3 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad organizacji wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1599).

§ 15. 1. Odwołania w sprawach niewłaściwego premiowania lub wynagradzania za udzielenie pomocy technicznej rozstrzyga ostatecznie Zarząd Techniki.

2. Odwołania, o których mowa w ust. 1 wniesione w związku z projektami, których oceny dokonują zjednoczenia budownictwa wiejskiego, — rozstrzyga ostatecznie Centralny Zarząd Budownictwa Wiejskiego.

§ 16. Premie i wynagrodzenia wymienione w §§ 3 i 5 zwolnione są od podatku od wynagrodzeń na zasadzie przepisów § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 10 lutego 1953 r. zmieniającego zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Mon. Pol. Nr 22 poz. 276).

§ 17. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 19 kwietnia 1956 r.

2. Jednocześnie traci moc zarządzenie Nr 50 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8 marca 1954 r. w sprawie wynagradzania za pomoc techniczną przy opracowywaniu projektów racjonalizatorskich (Dz. Urz. MBMiO Nr 5, poz. 29).

MINISTER
wz A. Wolski

98

ZARZĄDZENIE Nr 94
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 23 kwietnia 1956 r.

w sprawie zapewnienia środków na wykonanie prototypów racjonalizatorskich oraz seryjnej produkcji narzędzi i urządzeń.

(L. dz. TE/5/3320/56)

W celu zabezpieczenia terminowej realizacji pracowniczych projektów racjonalizatorskich oraz usunięcia trudności związanych z produkcją prototypów racjonalizatorskich — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do wykonania łatwiejszych (nieskomplikowanych dla danego przedsiębiorstwa) prototypów racjonalizatorskich zobowiązane są w zasadzie przedsiębiorstwa, rozpatrujące zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie wynalazczości projekty racjonalizatorskie, których realizacja uzależniona jest od przeprowadzenia prób z prototypem.

2. Do wykonania trudniejszych (skomplikowanych) prototypów racjonalizatorskich oraz seryjnej produkcji narzędzi i urządzeń, będących przedmiotem przyjętych do wykorzystania projektów racjonalizatorskich — obowiązane są wyznaczone do tego celu przedsiębiorstwa, nadzorowane przez Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego (ZMiUBM).

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1 ust. 1 oraz przedsiębiorstwa, wykonujące trudniejsze (skomplikowane) prototypy racjonalizatarskie zobowiązane są do uwzględnienia w swoich planach produkcyjnych odpowiedniego potencjału przerobowego w postaci maszyno-godzin i roboczo-godzin oraz do zużycia na produkcję prototypów racjonalizatorskich będących w ich dyspozycji materiałów i surowców, przeznaczonych na realizację produkcji planowej. Przedsiębiorstwa te zobowiązane są do równoczesnego złożenia w przepisanym terminie i trybie zamówień na zużyte do produkcji prototypów racjonalizatorskich surowce i materiały oraz potrzebne, a brakujące im ewentualnie do tego celu materiały.

2. Wykonanie seryjnej produkcji narzędzi i urządzeń, o której mowa w § 1 ust. 2 uwarunkowane jest włączeniem jej do planów produkcyjnych i zaopatrzenia przedsiębiorstwa, które ma się podjąć seryjnej produkcji.

§ 3. Podstawę do zlecenia wykonania prototypu racjonalizatorskiego we własnym zakresie (§ 1 ust. 1) lub do złożenia zamówienia (na zewnątrz) na wykonanie skomplikowanych prototypów racjonalizatorskich stanowią:

a) decyzja kierownika przedsiębiorstwa, uzależniająca definitywne rozpatrzenie projektu racjonalizatorskiego i zdecydowanie o jego przydatności od przeprowadzenia prób z prototypem racjonalizatorskim oraz
b) plan przeprowadzenia prób, w którym powinien być przewidziany termin wykonania prototypu racjonalizatorskiego, sporządzony przez właściwą komórkę organizacyjną przedsiębiorstwa zgodnie z § 24 zarządzenia Przewodniczącego PKPG dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad organizacji wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1599) zwanym dalej zarządzeniem Przewodniczącego PKPG o organizacji wynalazczości pracowniczej.

§ 4. 1. Podstawę do powzięcia decyzji co do konieczności wykonania seryjnej produkcji narzędzi lub urządzeń, będących przedmiotem przyjętych do wykorzystania projektów racjonalizatorskich, stanowią:

a) dla projektów szczególnie ważnych — plan realizacji projektów w skali przedsiębiorstwa, które przyjęło projekt do wykorzystania, sporządzony przez właściwą komórkę organizacyjną tego przedsiębiorstwa (np. dział głównego me-

chanika, dział wykonawstwa) zgodnie z § 28 zarządzenia Przewodniczącego PKPG o organizacji wynalazczości pracowniczej;

b) sporządzony przez właściwą komórkę organizacyjną centralnego zarządu (np. dział głównego mechanika, dział wykonawstwa) plan rozpowszechnienia projektu, mającego zastosowanie w więcej niż w jednym z nadzorowanych przez ten centralny zarząd przedsiębiorstw lub sporządzony przez Zarząd Techniki plan rozpowszechnienia projektu, mającego zastosowanie w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez różne centralne zarządy.

2. Decyzję o konieczności wykonania seryjnej produkcji w przypadku przewidzianym w ust. 1 lit. a) podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa, a w przypadkach przewidzianych w ust. 1 lit. b) — dyrektor centralnego zarządu albo Zarządu Techniki, po uzgodnieniu z właściwymi centralnymi zarządami zapotrzebowania na narzędzia lub urządzenia, będące przedmiotem seryjnej produkcji oraz po ustaleniu rozdzielnika ilościowego na poszczególne przedsiębiorstwa.

§ 5. 1. Zlecenia na wykonanie (we własnym zakresie lub na podstawie zamówienia) — maszyn i urządzeń, stanowiących prototypy racjonalizatorskie lub na seryjną produkcję (§ 4) powinny być poprzedzone uzyskaniem na wykonanie zlecenia zezwolenia Zarządu Techniki, do którego należy występować przez centralny zarząd z odpowiednimi wnioskami, załączając również dokumentację projektu racjonalizatorskiego.

2. W przypadkach uzasadnionych — Zarząd Techniki może przekazywać w celu rozpatrzenia wnioski, o których mowa w ust. 1, do Komisji Oceny Maszyn Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli (KOM), lub do Centralnej Komisji Wynalazczości, powołanych przy Zarządzie Techniki.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwo pragnące zamówić wykonanie trudniejszego (skomplikowanego) prototypu racjonalizatorskiego składa na wykonanie tego prototypu formalne zamówienie z warunkami płatności bezpośrednio w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego (PZS), które po uzgodnieniu z Zarządem Maszyn i Urządzeń zleci realizację prototypu właściwym centralnym warsztatom sprzętu (CWS).

2. W razie potrzeby CWS zamówią w Biurze Konstrukcyjno-Technologicznym Sprzętu Budownictwa Miejskiego (BKTSBM) wykonanie odpowiedniej dokumentacji warsztatowej, której koszt zostanie wliczony do ogólnego kosztu prototypu racjonalizatorskiego.

3. Zmiany w dokumentacji w zakresie konstrukcji prototypu racjonalizatorskiego dokonane w trakcie wykonywania dokumentacji warsztatowej, zmierzające do ulepszenia tej konstrukcji, wymagają uzgodnienia z twórcą projektu oraz z zamawiającym wykonanie prototypu racjonalizatorskiego.

§ 7. 1. Centralny zarząd, który uzyskał zezwolenie Zarządu Techniki na wykonanie seryjnej produkcji, składa zapotrzebowanie w PZS wraz z rozdzielnikiem ilościowym dla poszczególnych przedsiębiorstw. W przypadku, przewidzianym w § 12 ust. 2 lit. a), przedsiębiorstwa objęte rozdzielnikiem zobowiązane są do złożenia w PZS w określonym z góry terminie formalnych zamówień.

2. Po otrzymaniu zamówień, o których mowa w ust. 1 i po uzgodnieniu z Zarządem Maszyn i Urządzeń — PZS zleci realiazcję tych zamówień właściwym CWS, a te skolei zamówią w BKTSBM wykonanie uzupełnień do istniejącej już dokumentacji lub wykonanie w razie potrzeby pełnej dokumentacji, której koszt wliczony zostanie do ogólnego kosztu produkcji seryjnej.

§ 8. Dokumentacja, o której mowa w § 7 ust. 2, powinna obejmować następujące dane, które każdorazowo w zależności od rodzaju narzędzi, urządzenia lub maszyny określa a następnie zatwierdza KOM:

a) kosztorys na wykonanie dokumentacji,
b) rysunki robocze,
c) warunki odbioru technicznego,
d) dokumentacja techniczno-ruchowa,
e) kosztorys na wykonanie prototypu i seryjnej produkcji.

§ 9. Przepisy §§ 7 i 8 mają odpowiednie zastosowanie w przypadku, gdy składającym zapotrzebowanie na seryjną produkcję jest Zarząd Techniki.

§ 10. 1. Wielkość seryjnej produkcji określa każdorazowo KOM lub Centralna Komisja Wynalazczości na podstawie zapotrzebowania zgłoszonego przez centralny(e) zarząd(y) (§ 7) lub Zarząd Techniki, w przypadku gdy ten Zarząd dokonuje zgłoszenia zapotrzebowania w PZS, a w przypadkach przewidzianych w § 12 ust. 2 lit. b) na podstawie sprawdzonych możliwości finansowych, co do których wypowiadać się będzie Departament Inwestycji.

2. Przed przystąpieniem do realizacji seryjnej produkcji narzędzi i urządzeń należy wyprodukować prototyp(y) i przeprowadzić próby z udziałem przedstawicieli użytkowników i zgłaszającego zapotrzebowanie, na którym ciąży obowiązek zorganizowania i dokonania prób.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy przed przystąpieniem do realizacji seryjnej produkcji prototyp racjonalizatorski został już wykonany i wypróbowany.

4. Wydatki związane z uzupełnieniem lub dokonaniem zmian w prototypie w wyniku przeprowadzonych prób należy wliczyć do ogólnego kosztu prototypu.

5. Przedsiębiorstwo realizujące seryjną produkcję dolicza wykonany prototyp racjonalizatorski, o którym mowa w ust. 3 lub prototyp, o którym mowa w ust. 2 do ogólnej ilości seryjnej produkcji, a koszt prototypu rozliczy równomiernie na całość produkcji, to jest na ilość sztuk produkcji seryjnej powiększonej o ilość sztuk prototypu.

6. Rozłożenie kosztu prototypu o którym mowa w ust. 5, na całą seryjną produkcję, następuje bez względu na to, czy został on wykonany przez przedsiębiorstwo realizujące seryjną produkcję lub przez inne przedsiębiorstwo, które wykonało go w postaci prototypu racjonalizatorskiego. W tym ostatnim przypadku przedsiębiorstwo, które wykonało prototyp racjonalizatorski, ma prawo do zrefundowania kosztów produkcji tego prototypu — od przedsiębiorstwa realizującego seryjną produkcję.

§ 11. 1. Koszty wykonania prototypu racjonalizatorskiego pokrywa przedsiębiorstwo zlecające lub zamawiające jego wykonanie. Warunkiem do uregulowania należności za wykonanie prototypu racjonalizatorskiego jest stwierdzenie wykonania zgodnie z dokumentacją.

2. Jeżeli po wykonaniu prototypu racjonalizatorskiego zgodnie z dokumentacją lub po wykonaniu prototypu, o którym mowa w § 10 ust. 2 i po przeprowadzeniu prób zajdzie potrzeba dokonania zmian prototypu lub usunięcia braków — wykonanie tych zmian lub uzupełnień odbywa się na wniosek i koszt zlecającego lub zamawiającego.

§ 12. 1. Koszty prototypu racjonalizatorskiego, wykonanego we własnym zakresie lub wykonanego na podstawie złożonego zamówienia (§ 11 ust. 1) pokrywane są przez przedsiębiorstwa wykonujące prototyp we własnym zakresie lub przedsiębiorstwa zamawiające w trybie ustalonym w ust. 2 pkt 2 lit. e) oraz pkt 4 lit. k) okólnik Nr 20 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 kwietnia 1956 r. w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej.

2. Pokrywanie kosztów produkcji seryjnej odbywa się na następujących zasadach:

a) jeżeli koszt jednej sztuki w ramach produkcji seryjnej nie przekracza kwoty 1000 zł. (tysiąc), lub przekracza tę kwotę lecz okres jej użytkowania nie przekracza 1 roku (zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 3 października 1955 r. w sprawie zaliczania do środków trwałych i przedmiotów nietrwałych remanentów środków pracy na koniec 1955 r. — (Mon. Pol. Nr92, poz. 1191) — wydatki związane z tą produkcją pokrywa ze środków obrotowych zamawiające przdsiębiorstwo,

b) jeżeli koszt jednej sztuki w ramach produkcji seryjnej przekroczy kwotę 1000 zł. (tysiąc) i jest ona oddzielną pozycją inwentarzową, a okres jej użyteczności przekracza 1 rok, wydatki związane z tą produkcją pokrywane będą przez PZS ze środków planu inwestycyj-

nego po uprzednim uzyskaniu zgody Departamentu Inwestycji.

Przekazanie urządzeń zainteresowanym przedsiębiorstwom objętym rozdzielnikiem nastąpi nieodpłatnie.

§ 13. 1. Przepisy §§ 4 i 12 ust. 2 lit. a) zarządzenia mają odpowiednie zastosowanie w przypadkach, w których przedsiębiorstwo może we własnym zakresie wykonać seryjną produkcję dla własnych potrzeb lub dla potrzeb nadzorującego go centralnego zarządu.

2. W przypadku przewidzianym w § 12 ust. 2 lit. b) wydatki związane z produkcją seryjną wykonaną we własnym zakresie pokrywa przedsiębiorstwo ze środków obrotowych, sprzedając później wykonane maszyny, urządzenia lub narzędzia PZS (zgodnie z uprzednio złożonym zamówieniem), które pokrywa należność ze środków inwestycyjnych.

§ 14. W celu zabezpieczenia środków finansowych dla realizacji seryjnej produkcj maszyn, urządzeń i narzędzi racjonalizatorskich — centralne zarządy obowiązane są do zgłaszania w Departamencie Inwestycji w okresie konstrukcji planu inwestycyjnego zbiorczych potrzeb nadzorowanych przedsiębiorstw w tym zakresie.

§ 15. W przypadku braku możliwości wykonania prototypów racjonalizatorskich, o których mowa w § 1 ust. 1, we własnym zakresie, a prototypów racjonalizatorskich i seryjnej produkcji, o których mowa w § 1 ust. 2, przez przedsiębiorstwa nadzorowane przez Zarząd Maszyn i Urządzeń — zlecenia na wykonanie można udzielać przedsiębiorstwom innych resortów lub innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

Przekazanie tym przedsiębiorstwom lub jednotkom przez zlecającego surowców i materiałów niezbędnych do wykonania prototypów lub seryjnej produkcji powinno być dokonane w trybie powierzania materiału do przerobu.

§ 16. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 23 kwietnia 1956 r.

2. Jednocześnie traci moc:

1) zarządzenie Nr 133 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1 sierpnia 1955 r. w sprawie zapewnienia w planach produkcyjnych przedsiębiorstw środków na wykonanie prototypów racjonalizatorskich oraz seryjnej produkcji narzędzi i urządzeń, będących przedmiotem przyjętych do wykorzystania projektów racjonalizatorskich (Dz. Urz. MBMiO Nr 15, poz. 113),

2) pismo okólne Nr 101 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27 sierpnia 1952 r. w sprawie pokrywania kosztów wykonania prototypów (Dz. Urz. MBMiO Nr 16, poz. 188).

Minister wz. **A. Wolski**

99

ZARZĄDZENIE Nr 123

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 1 czerwca 1956 r.

w sprawie sposobu obliczania oszczędności, stanowiących podstawę do ustalania wynagrodzenia za pracownicze wynalazki, wzory użytkowe, udoskonalenia techniczne i usprawnienia.

(L. dz. TE/5/3745/56)

W wykonaniu § 31 uchwały Nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1597) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa:

1) o uchwale Nr 911 należy przez to rozumieć uchwałę Nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. (Mon. Pol. Nr 122, poz. 1597) w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych udoskonaleń technicznych i usprawnień.

2) o projektach, bez bliższego określenia — należy przez to rozumieć projekty pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień.

§ 2. 1. Ustalenie wynagrodzenia za projekty dokonuje się na podstawie:

1) obliczenia przewidywanych oszczędności, stanowiących podstawę do wypłaty całkowitego wynagrodzenia w przypadkach określonych § 33 pkt 1 uchwały, lub stanowiących podstawę do wypłaty 50% wynagrodzenia, to jest pierwszej części (raty) wynagrodzenia (§ 33 pkt 2 uchwały),

2) obliczenia faktycznie uzyskanych oszczędności, stanowiących podstawę do dokonania wypłaty dalszych części (rat) wynagrodzenia (§ 33 pkt 2, 3 i 4 uchwały), lub wypłaty w myśl § 16 ust. 1 i § 17 uchwały dodatkowego wynagrodzenia z tytułu rozpowszechnienia projektów,

3) szacunkowych danych, określających rzeczywistą warość projektu, którego zastosowanie przynosi oszczędności, nie dające się obliczyć (§§ 12, 16 ust. 2 i § 17 uchwały).

2. Ustalenia przewidywanych oszczędności (ust. 1 pkt 1) oraz ustalenia faktycznie uzyskanej oszczędności (ust. 1 pkt 2) — dokonuje w skali zjednoczenia (równorzędnej jednostki) komórka księgowo-finansowa na podstawie materiałów nadesłanych przez inne zainteresowane komórki organizacyjne przedsiębiorstwa, w którym projekt jest realizowany. Arkusz obliczenia oszczędności podpisuje główny (starszy) księgowy, stwierdzając prawidłowość dokonania obliczenia.

§ 3. Obliczenia faktycznie uzyskanych oszczędności (§ 2 ust. 1 pkt 2) dokonuje się na podstawie rocznego zestawienia rzeczywiście wykonanej ilości jednostek obmiaru, właściwego dla danego projektu, przemnożonej przez uzyskaną oszczędność jednostkową, stanowiącą różnicę pomiędzy (wstępną) kalkulacją kosztów przed zastosowaniem projektu (według starej normy), a wynikową kalkulacją kosztów, sporządzoną po zastosowaniu projektu (według nowej normy).

§ 4. Sposób obliczania oszczędności, wynikających z zastosowania projektów, obniżających koszty własne produkcji (w zakładach prefabyrkacji, zakładach produkcji pomocniczej, warsztatach mechanicznych ślusarskich itd.) ustalony jest w § 26 uchwały.

§ 5. W przypadkach, gdy zastosowanie projektu przynosi oszczędności na jednym odcinku produkcji, zwiększając jednocześnie koszty na innych odcinkach — przy obliczaniu oszczędności należy potrącić zwiększenie kosztów.

§ 6. Oszczędności powstałe przez zastosowanie projektów, dotyczących usprawnienia procesów technologicznych przy produkcji materiałów budowlanych, sprzętu lub narzędzi, należy obliczać na podstawie kalkulacji wynikowych obydwu porównywanych sposobów produkcji.

§ 7. W stosunku do projektów, dotyczących poszczególnego wyrobu zespołu lub ich części, obliczenia oszczędności dokonuje się na podstawie kalkulacji sporządzonych dla tego wyrobu, zespołu lub ich części.

§ 8. 1. Oszczędności powstałe przez zastosowanie projektów, mających wpływ na zmniejszeni norm zużycia materiałów należy obliczać, biorąc za podstawę różnicę wartości materiałów przed i po zastosowaniu projektów.

2. W analogiczny sposób należy obliczać oszczędności, wynikające z wprowadzenia projektów dotyczących stosowania materiałów zastępczych.

3. W przypadkach, w których zastosowanie projektów nie wpływa na zmniejszenie kosztów, lecz daje korzyści, wynikające z zastąpienia materiałów deficytowych, wynagrodzenie twórcy projektu należy obliczać szacunkowo (§ 2 ust. 1 pkt 3), po zasięgnięciu opinni z właściwej komórki zaopatrzenia. Jeśli koszty materiałów zastępczych przewyższają znacznie koszty materiałów deficytowych — projekty nie mogą być uważane za racjonalizatorskie.

§ 9. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów, dotyczących całkowitego lub częściowego zastąpienia surowców lub materiałów odpadami — należy obliczać przez porównanie różnicy ceny za surowce lub materiały z ceną odpadów.

§ 10. Sposób obliczania oszczędności, wynikających z zastosowania projektów obniżających lub usuwających braki produkcji ustalony jest w § 30 uchwały.

§ 11. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów ulepszających narzędzia, sprzęt budowlany i środki transportowe lub wprowadzających nowe narzędzia, sprzęt budowlany i środki transportowe, należy obliczać na podstawie różnicy, wynikającej z porównania kosztów poniesionych przy korzystaniu z narzędzi, sprzętu budowlanego, środków transportowych dawnych oraz kosztów, poniesio-

nych przy użyciu narzędzi, sprzętu budowlanego i środków transportowych ulepszonych lub nowych.

§ 12. W stosunku do projektów zapobiegających niszczeniu się mechanizmów (sprzętu, środków transportowych itp.), lub wpływających na zmniejszenie stopnia zniszczenia — roczną oszczędność stanowi różnica wartości strat powstałych przed i po zastosowaniu projektu.

§ 13. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów, dotyczących remontu narzędzi, urządzeń, sprzętu budowlanego i transportu obliczać należy na podstawie różnicy kosztów własnych poniesionych na wykonanie remontu przed i po zastosowaniu projektów.

§ 14. 1. W stosunku do projektów usprawniających przerzut masy towarowej (przewóz, załadunek, przeładunek i rozładunek) obliczenia oszczędności dokonuje się przez porównanie kosztów, związanych z przerzutem jednej tonny masy towarowej przed i po wprowadzeniu projektów, przemnożonych przez ilość przerzuconego towaru, przy niezmiennych warunkach dokonywania przerzutu.

2. Jeżeli planowana do przerzutu w ciągu pierwszego roku wykorzystania projektu masa towarowa ulegnie zmniejszeniu — oszczędność należy obliczyć od masy faktycznie przerzuconej.

§ 15. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów usprawniających organizację robót (budowlano-montażowych), oblicza się, biorąc za podstawę korzyści, wynikające ze skrócenia czasu wykonania i równoczesnego wzmożenia produkcji, lub korzyści wynikające ze zmniejszenia kosztów związanych z organizacją robót przed i po wprowadzeniu projektów.

§ 16. Przy ustalaniu szacunkowego wynagrodzenia za projekty dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy należy uwzględniać stopień zabezpieczenia, jak również przewidywane zmniejszenie się kosztów i ewentualnych strat, spowodowanych nieszczęśliwymi wypadkami przed i po zastosowaniu projektów.

§ 17. 1. W przypadkach, w których oszczędności nie da się obliczyć w myśl wytycznych zawartych w § 11-15, wynagrodzenie należy ustalać szacunkowo (§ 2 ust. 1 pkt 3).

2. W przypadkach nieobjętych §§ 4-15 należy się kierować zasadą ogólną, wyrażoną w § 2 ust. 1 pkt 3 oraz § 3.

§ 18. 1. Jeżeli przyjęty do wykorzystania projekt zmienia normy techniczne i kalkulacyjne, jednostka, w której projekt został przyjęty do wykorzystania jest obowiązana wprowadzić nowe normy techniczne i kalkulacyjne, równocześnie z przystąpieniem do zastosowania projektu.

2. W stosunk do twórcy projektu poprzednie normy utrzymuje się na okres 6 miesięcy, licząc od pierwszego dnia zastosowania jego projektu.

3. Normy ustalone dla warunków istniejących przed przyjęciem projektu do wykorzystania przysługują twórcy bez względu na to, czy wykonuje on prace indywidualnie czy w zespole.

4. W przypadku wykonywania czynności, będących przedmiotem projektu racjonalizatorskiego w zespole (brygadzie), pracownicy wchodzący w skład zespołu otrzymują wynagrodzenie według normy ustalonej dla nowych warunków, a więc zaistniałych po zastosowaniu projektu, a uzyskany przez zespół zarobek akordowy przy wykonywaniu pracy według nowych norm dzieli się pomiędzy członków zespołu, zgodnie z obowiązującymi w tym względzie zasadami. Członek zespołu, będący twórcą projektu otrzymuje do zarobku akordowego, uzyskanego z podziału zarobku zespołu — dodatek procentowy, wynikający z porównania normy pracy ustalonej dla warunków zaistniałych po zastosowaniu projektu z normą pracy ustalona dla warunków, jakie istniały przed zastosowaniem projektu.

§ 19. Obliczenia oszczędności przewidywanych lub uzyskanych dokonywać należy na arkuszu obliczenia oszczędności (znormalizowany wzór wydany przez Centralę Wydawniczą Druków). Arkusz obliczenia oszczędności powinien być dołączony do akt projektu.

§ 20. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1956 r.

2. Jednocześnie traci moc zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 106 z dnia 1 września 1951 r. w sprawie sposobu obliczania oszczędności, stanowiących podstawę do ustalania wynagrodzenia za pracownicze wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia (Dz. Urz. MBMiO Nr 11/51, poz. 104, i Nr 6/52, poz. 59).

Minister **R. Piotrowski**

100

OKÓLNIK Nr 25

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 6 lipca 1956 r.

w sprawie wyznaczania przedstawicieli technicznych do klubów techniki i racjonalizacji.

(L. dz. TE5/4937/56)

W związku z § 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 14 lipca 1952 r. w sprawie wyznaczania przedstawicieli technicznych do klubów techniki i racjonalizacji i udzielania pomocy tym klubom (Mon. Pol. Nr 65/52, poz. 1001 i Nr 38/53, poz. 473) oraz w związku z likwidacją komórek wynalazczości w centralnych zarządach poleca się, co następuje:

1. 1) Wszystkie przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, zatrudniające więcej niż 500 pracowników, przy których istnieją kluby techniki i racjonalizacji obowiązane są do wyznaczenia jednego przedstawiciela technicznego zakładu pracy do współdziałania w pracach klubu.
   2) W przedsiębiorstwie, zatrudniającym mniej niż 500 pracowników, przy którym istnieje klub może być w uzasadnionych przypadkach na wniosek komórki wynalazczości wyznaczony przedstawiciel techniczny.
   3) W przedsiębiorstwie, zatrudniającym więcej niż 1000 pracowników, przy którym istnieje klub, może być na wniosek komórki wynalazczości wyznaczonych kilku przedstawicieli technicznych, w zależności od:
      a) liczby pracowników zakładu pracy,
      b) rozpiętości wachlarza produkcji zakładu i ilości związanych z tym problemów technicznych,
      c) aktywności wynalazczej pracowników,
      d) szczególnych okoliczności i potrzeb zakładu pracy.
   4) Wyznaczanie przedstawicieli technicznych, o których mowa w pkt. 1, 2 i 3 należy do kompetencji kierownika przedsiębiorstwa.
2. Wnioski, o których mowa w ust. 1 pkt. 2 i 3, powinny być przedłożone kirownictwu przedsiębiorstwa na 30 dni przed rozpoczęciem półrocza i wymagają odpowiedniego uzasadnienia.
   W szczególności należy uzasadnić potrzebę powołania kilku przedstawicieli technicznych, a w małych zakładach, zatrudniających mniej niż 500 pracowników potrzebę powałania przedstawiciela.
   Ponadto w stosunku do poszczególnych proponowanych imiennie przedstawicieli technicznych należy podać:
   a) stanowisko zajmowane w przedsiębiorstwie,
   b) odcinek (bazę) powierzony do obsługi przez danego przedstawiciela technicznego i ilość zatrudnionych,
   c) nasilenie ruchu racjonalizatorskiego na tym odcinku (bazie), średni wpływ projektów racjonalizatorskich w kwartale itp.
3. Przedstawiciel techniczny powinien być wyznaczony spośród wysokokwalifikowanego personelu technicznego przedsiębiorstwa.
   Kierownicy przedsiębiorstw oraz naczelni inżynierowie nie mogą pełnić funkcji przedstawicieli technicznych.
4. Premia kwartalna przewidziana dla przedstawicieli technicznych w § 6 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG może być przyznaną przez kierownika przedsiębiorstwa do wysokości 540 zł.
   Nie może ona być traktowana jako wynagrodzenie stałe i może być przyznawana jedynie w uzasadnionych przypadkach. Wnioski o przyznanie premii przedkładane kierownictwu przedsiębiorstwa przez komórkę wynalazczości powinny określać:
   a) ilość konsultacji przeprowadzonych przez przedstawicieli technicznych z racjonalizatorami w danym kwartale,
   b) ilość zaopiniowanych przez przdstawicieli technicznych projektów racjonalizatorskich w danym kwartale,
   c) ilość projektów racjonalizatorskich przyjętych i zastosowanych w danym kwartale spośród zaopiniowanych przez przedstawicieli technicznych.

d) udział przedstawicieli technicznych w akcji propagandowej klubu w danym kwartale (ilość zorganizowanych przy współudziale przedstawicieli technicznych, odczytów, pogadanek, spotkań racjonalizatorów, kącików wynalazczości, wycieczek, ilość wyświetlonych przy udziale przedstawicieli technicznych filmów itp.).

5. Pismo okólne Nr 115 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 24 września 1952 r. w sprawie wyznaczania przedstawicieli technicznych do klubów techniki i racjonalizacji (Dz. Urz. MBMiO Nr 18, poz. 211) staje się nieaktualne.

Minister wz. **A. Wolski**

101

OKÓLNIK Nr 26

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 6 lipca 1956 r.

w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej.

(L. dz. TE/5/6359/56)

W celu uniknięcia wątpliwości związanych z pokrywaniem wydatków w ramach finansowania wynalazczości w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli — ustala się, co następuje:

1. Zgodnie z okólnikiem Ministra Finansów z dnia 25.I.1954 r. w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 18, poz. 329) — przedsiębiorstwa i zakłady działające według zasad rozrachunku gospodarczego pokrywają ze środków obrotowych wszystkie wydatki związane z finansowaniem wynalazczości. Wyjątek stanowią nakłady inwestycyjne, które powinny być pokrywane według zasad ustalonych w § 13 ust. 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1951 r. w sprawie określenia źródeł i sposobu finansowania wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr 70, poz. 911) w brzmieniu zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29 grudnia 1953 r. (Mon. Pol. Nr 18/54, poz. 326), w uchwale Nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji (Mon. Pol. Nr 35, poz. 417) oraz w zarządzeniu Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 11 maja 1956 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu realizowania niektórych drobnych inwestycji (Mon. Pol. Nr 41, poz. 519).
2. Ustala się następujący sposób finansowania wydatków na wynalazczość pokrywanych ze środków obrotowych:
   1) osobowy fundusz płac: wynagrodzenie przedstawicieli technicznych w klubach techniki i racjonalizacji,
   2) bezosobowy funduszu płac:
      a) wynagrodzenie za pomoc techniczną przy sporządzaniu dokumentacji technicznej, przy przeprowadzaniu prób i badań oraz przy produkcji doświadczalnej, w której projekt ma być zastosowany (§ 5 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie premiowania i wynagradzania za pomoc techniczną — Mon. Pol. Nr 122, poz. 1598),
      b) wynagrodzenia za prace warsztatowe i pomocnicze, wykonywane przy realizacji projektów,
      c) wynagrodzenie członków komisji i rzeczoznawców za udział w posiedzeniach komisji (§ 20 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad organizacji wynalazczości pracowniczej — Mon. Pol. Nr 122, poz. 1599),
      d) wynagrodzenie za opracowanie biuletynów tematycznych,
      e) wynagrodzenie za wykonanie (robocizna) prototypów i modeli prototypów,
      f) wynagrodzenie za powielanie dokumentacji projektów racjonalizatorskich, przeznaczonych do rozpowszechnienia,
      g) wydatki, związane z propagandą wynalazczości,
      h) wynagrodzenie za opracowanie ekspertyzy,
      i) wynagrodzenie za opracowanie i wygłoszenie odczytów,
      j) wynagrodzenie za kursy szkoleniowe,
      k) wynagrodzenie za opracowanie i wygłoszenie referatów,
      l) wynagrodzeni za wyświetlanie filmów,
      n) wszystkie inne wynagrodzenia, związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej, jeżeli tytuły wynagrodzeń wynikają z zarządzeń właściwych organów, wydanych w granicach przysługujących im uprawnień i są wypłacane osobom, które podjęły się wykonania określonego zadania na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia.
   3) W przypadku, gdy udzielenie pomocy (pkt. 2 lit. a) lub wykonanie pracy (pkt. 2 lit. b i e) nastąpiło w godzinach pracy (służbowych), wynagrodzenia za wykonane prace pokrywane są z osobowego funduszu płac.
   4) Poza funduszem płac:
      a) wynagrodzenie twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień przyjętych do wykorzystania,
      b) premie za współudział w realizacji projektów,
      c) premie za pomoc techniczną przy opracowywaniu teoretycznym projektu (§ 3 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie premiowania i wynagradzania za pomoc techniczną — Mon. Pol. Nr 122, poz. 1598),
      d) nagrody przypadające w wyniku zorganizowanych konkursów racjonalizatorskich, bez względu na formę tych nagród (pieniężne lub rzeczowe),
      e) wydatki rzeczowe, związane z organizowaniem wystawy racjonalizatorskiej,
      f) wydatki rzeczowe, związane z przeprowadzaniem prób i doświadczeń dotyczących projektów racjonalizatorskich,
      g) wydatki rzeczowe związane z utrzymaniem klubu techniki i racjonalizacji (ogrzewanie, sprzątanie, oświetlanie itp.),
      h) koszty prenumeraty wydawnictw Urzędu Patentowego jak i innych wydawnictw z zakresu wynalazczości,
      i) opłaty patentowe,
      j) wydatki związane z organizowaniem wycieczek dla racjonalizatorów,
      k) wydatki na pokrycie materiałów i surowców potrzebnych na wyprodukowanie prototypów i modeli, narzędzi, urządzeń i elementów budowlanych, będących przedmiotem projektów racjonalizatorskich; w przypadku gdy wykonany prototyp racjonalizatorski bez podjęcia produkcji seryjnej może być wykorzystany jako przedmiot produkcji i spełnia warunki do zaliczenia go jako środka trwałego, koszt jego wyprodukowania powinien być pokryty ze środków inwestycji scentralizowanych limitowych lub inwestycji pozalimitowych;
      l) wszystkie inne wydatki rzeczowe, związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej, jeżeli tytuły wydatków wynikają z zarządzeń właściwych organów, wydanych w granicach przysługujących im uprawnień.
3. Z planu inwestycji scentralizowanych limitowych należy pokrywać:
   1) koszty produkcji seryjnej, narzędzi i urządzeń, będących przedmiotem przyjętych do wykorzystania projektów racjonalizatorskich, wykonanej zarówno przez obce zakłady wytwórcze (na zlecenie) jak i we własnym zakresie, jeśli koszt jednej sztuki przekroczy kwotę 1.000 zł (tysiąc) i jest oddzielną pozycją inwentarzową, a okres jej użyteczności przekracza jeden rok,
   2) wydatki związane z zakupem urządzeń i inwentarza (umeblowaniem klubu techniki i racjonalizacji), jeśli wartość przedmiotu, mogącego stanowić oddzielną pozycję inwentarzową, przekracza kwotę 1000 zł (tysiąc) i okres użytkowania przedmiotu trwa dłużej niż jeden rok. Zasada powyższa nie ma zastosowania w przypadku zakupu pierwszego wyposażenia danego obiektu, który bez względu na wartość i okres użytkowania poszczególnych przedmiotów zaliczyć należy do nakładów inwestycyjnych.

   Tryb postępowania, związany z realizacją seryjnej produkcji, o której mowa w pkt. 1 uregulowany jest zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 94 z dnia 23 kwietnia 1956 r. w sprawie zapewnienia środków na wykonanie prototypów racjonalizatorskich oraz seryjnej produkcji narzędzi i urządzeń.

4. W trybie inwestycji pozalimitowych (uchwała Nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r. — Mon. Pol. Nr 35, poz. 417 oraz zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 11 maja 1956 r. — Mon. Pol. Nr 41, poz. 519) należy pokrywać koszty produkcji seryjnej w przypadkach, o których mowa w ust. 3 pkt. 1, jeśli narzędzia itp. będą mogły być użyte przez przedsiębiorstwo jako narzędzia produkcji, a nie jako przedmiot produkcji i jeżeli spełnione zostaną następujące warunki:
   1) całkowity koszt jednej inwestycji nie przekroczy 500 tys. zł;
   2) dla danej inwestycji został opracowany i zatwierdzony przez dyrektora przedsiębiorstwa odrębny pan rzeczowo-finansowy, oparty na protokóle sporządzonym przez specjalnie powałaną Komisję, ustalającą uzasadnienie techniczne i ekonomiczno-finansowe zamierzonej inwestycji,
   3) wykonanie seryjnej produkcji nastąpi w okresie 6 miesięcy od dnia zatwierdzenia sporządzonego dla niej planu rzeczowo-finansowego z tym, że w wyjątkowych przypadkach okres ten może być przedłużony o dalsze 3 miesiące za zgodą Zarządu Techniki, a w stosunku do przedsiębiorstw budownictwa wiejskiego, za zgodą Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego.
   4) wykonane urządzenia i narzędzia racjonalizatorskie dadzą w okresie od planowanego terminu oddania ich do eksploatacji do ostatecznego terminu spłaty kredytu bankowego, udzielonego na realizację inwestycji, — określony efekt gospodarczy przez obniżenie kosztów własnych lub zwiększenie produkcji — w wysokości równej conajmniej wartości dokonanego nadkładu.
5. W przypadku, gdy urządzenia lub narzędzia racjonalizatorskie nie przyniosą zamierzonych efektów gospodarczych, o których mowa w ust. 4 pkt. 4), — nakłady związane z ich wykonaniem należy zapisać w ciężar funduszu statutowego przedsiębiorstwa.
6. Wszystkie wydatki wymienione w ust. 2 pkt 4 nie są objęte funduszem płac i nie podlegają przepisom kontroli, jaką objęty jest fundusz płac i mogą być dokonywane również w tych przypadkach, gdy kwoty planowane na ich pokrycie zostaną przekroczone.
7. W przypadku, gdy pokrycie wydatków, wymienionych w ust. 2 pkt. 1 i 2, mogłoby spowodować przekroczenie zatwierdzonego funduszu płac, — przekroczenie takie wymaga legalizacji analogicznie jak w stosunku do wszystkich innych składników funduszu płac w trybie podanym w ust. 3 okólnika Ministra Finansów.
8. Wydatki na wynalazczość pokrywane ze środków obrotowych (ust. 2) powinny być uwzględnione w odpowiednich pozycjach planu kosztów przedsiębiorstw z tym, że wydatki, o których mowa w ust. 2 pkt. 1 i 2, należy wstawić do planu osobowego i bezosobowego funduszu płac.
9. Tryb włączania inwestycji do planu inwestycyjnego (ust. 3) regulują instrukcje wydawane przez PKPG.
10. Przepisy okólnika mają odpowiednie zastosowanie w przypadkach przeprowadzania badań i prób wykonywania prototypów lub serii prototypowej oraz uruchamiania produkcji w skali półtechnicznej w związku z wykorzystaniem opatentowanych już wynalazków.
11. Okólnik wchodzi w życie z dniem 6 lipca 1956 r. Uchyla się okólnik Nr 20 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18.IV.1956 r. w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej.

MINISTER
wz. **A. Wolski**

102

PISMO OKÓLNE Nr 37

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 20 czerwca 1956 r.

w sprawie biuletynów tematycznych dla racjonalizatorów.

(L. dz. TE.5/5733/56)

W wyniku dokonanej analizy wydawanych w poszczególnych przedsiębiorstwach, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli — biuletynów tematycznych dla racjonalizatorów stwierdzono, że biuletyny te były często niewłaściwie opracowywane. Zawierały one zbyt wiele materiałów o charakterze ogólnoinformacyjnym (referatów, sprawozdań, komunikatów itp.) nie wiążących się z zagadnieniem tematycznego kierowania ruchem wynalazczości pracowniczej. Same zaś tematy były niezbyt jasno formułowane. Stwierdzono również, że przy ustalaniu wynagrodzenia za opracowanie biuletynów kierowano się często jedynie wielkością zakładu pracy lub objętością biuletynu, nie brano natomiast pod uwagę wkładu pracy i jakości opracowania.

W celu uregulowania sprawy biuletynów na podstawie zasad ustalonych w tym względzie przez PKPG — Departament Techniki (pismo z dnia 24.V.1956 r. — TE-11A-16-5) — z polecenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli wyjaśnia się, co następuje:

1\. 1. Biuletyny tematyczne dla racjonalizatorów należy opracowywać zgodnie z wytycznymi, podanymi w załączniku do pisma okólnego i powinny zawierać jak najmniej artykułów, notatek itp. o charakterze ogólnoinformacyjnym, mogą być natomiast zamieszczone notatki i publikacje, będące w ścisłym powiązaniu z tematycznym kierowaniem wynalazczością.

Głównym przeznaczeniem biuletynów jest przedstawienie pracownikom danego zakładu pracy szeregu zagadnień o charakterze technicznym, których rozwiązanie jest dla zakładu najistotniejsze w danym okresie.

Tematyka powinna precyzować zadanie racjonalizatorskie, podając jednocześnie zwięzły opis starej metody pracy oraz uzyskiwane dotychczas wskaźniki. Z drugiej strony tematyka powinna podawać, jakim warunkom ma odpowiadać nowe rozwiązanie i jakie wskaźniki techniczno-ekonomiczne należy uzyskać.

1\. 2. Biuletyny tematyczne powinny być wydawane w formie zeszytów itp. w celu umożliwienia zapoznania z tematami, bez odrywania od pracy robotników i racjonalizatorów. W szczególnych przypadkach jest dopuszczalne wydawanie biuletynów w formie plakatów.

1\. 3. Biuletyny powinny być wydawane w zasadzie raz na kwartał i powinny zawierać co najmniej 8 tematów, precyzujących istotne zagadnienia, wymagające racjonalnego rozpracowania.

1\. 4. Oceny opracowania dokonuje po kwartale, na który biuletyn został wydany, naczelny (główny) inżynier zakładu pracy, biorąc pod uwagę:

a) sposób sformułowania tematów,

b) procent realności tematyki (tj. ile zagadnień ujętych tematyką zostało rozwiązanych ewentualnie przyjętych do wykorzystania),

c) wartość materiałów bibliograficznych zawartych w biuletynie,

d) jakość opracowania biuletynu (czytelność, szata graficzna itp.),

e) termin wydania biuletynu (najpóźniej ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego kwartał, na który opiewa biuletyn),

1\. 5. Wynagrodzenie za opracowanie biuletynu zatwierdza dyrektor zakładu na wniosek naczelnego (głównego) inżyniera. Dodatek za staranne opracowanie przyznaje się, biorąc pod uwagę dane wymienione pkt. 1.4.

1\. 6. Sposób finansowania biuletynów ustalony jest w ust. 2 pkt 2 lit. d) i pkt 4 lit. 1) okólnika Nr 20 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 kwietnia 1956 r. w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej.

1\. 7. Ocena, zatwierdzenie i wypłata wynagrodzenia za opracowanie biuletynu powinny być dokonane do 15-go każdego miesiąca po upływie kwartału, na który został wydany biuletyn.

1\. 8. Ustalenie wynagrodzenia za opracowanie biuletynu powino odbywać się według zasady podanej w poniższej tabeli:

Ilość ludzi zatrudnionych w zakładzie od — do	Realność tematyki conajmniej			Dodatek za wyjątkowo staranne opracowanie (w %-tach)
	30%	45%	60%	
	złotych			
100	150	200	300	
100 — 500	200	300	400	
500 — 1000	300	450	600	
1000 — 5000	400	600	750	do 25%
5000 — 10000	450	700	850	
powyżej — 10000	500	750	1000	

1. 9. Pracowników komórek wynalazczości w zakładach pracy nie pozbawia się możności otrzymania wynagrodzenia za opracowanie biuletynu.
2. Biuletyny na III kwartał 1956 r. należy opracować według zasad ustalonych w piśmie okólnym z zastrzeżeniem, że wynagrodzenie za nie powinno być ustalone na podstawie dotychczasowych zasad i zatwierdzone przez Zarząd Techniki. Wynagrodzenie za biuletyny na IV kwartał 1956 r. należy ustalić i wypłacić zgodnie z wytycznymi zawartymi w piśmie okólnym.
3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się raz na kwartał i opodatkowuje tak jak prace zlecone na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Mon. Pol. Nr 49, poz. 648).
4. Pismo okólne Nr 135 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 listopada 1952 r. w sprawie pokrywania wydatków za opracowywanie biuletynów tematycznych dla racjonalizatorów (Dz. Urz. Nr 20, poz. 240) staje się nieaktualne. —

V-DYREKKTOR ZARZĄDU TECHNIKI
Z. Żuchowski

103

OBWIESZCZENIE

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

o sprostowaniu omyłki w druku w Dzienniku Urzędowym

W Nr 12 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 czerwca 1956 r. w poz. 77 na str. 6 umieszczoną tabelę płac pracowników kulturalno-oświatowych w zakładach pracy stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 108 z dnia 5 maja 1956 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych należy zastąpić niżej podaną tabelą.

I. płace pracowników etatowych

Stanowisko	Wynagrodzenie zasadnicze miesięczne w złotych				
	do 2 lat pracy	od 2—5 lat pracy	od 5—10 lat pracy	powyżej 10 lat pracy	Dodatek funkcyjny
1. Kierownik świetlicy	726	803	891	990	100—200
2. Instruktor kult-ośw.					
a) w D.M.R.	726	803	891	990	—
b) w hotelu robotn.	726	803	891	990	—
c) w zesp. hoteli robotn.	726	803	891	990	—
3. Instruktor Klubu i Domu Kultury	726	803	891	990	—
4. Kierownik Klubu	726	803	891	990	150—200
5. Kierownik zakładowego domu kultury	726	803	891	990	200—350

KOMUNIKAT I

Okólnik Nr 29 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 29 czerwca 1954 r. w sprawie akcji odczytowej dla racjonalizatorów ogłoszony jest w Dz. Urzęd. MBMiO Nr 13/54, po. 90.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzieniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 135
z 23.VI.56 r. L. dz. PD/1/1562/56 w sprawie zapewnienia wykonania robót terenowych na osiedlu Jaworzno-Dąbrowa i Jaworzno-Górnicze.

Zarządzenie Ministra Nr 137
z 25.VI.56 r. L. dz. ZZR-DO-1-XIII-48/56 w sprawie uchylenia zarządzenia Nr 27 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1 lutego 1954 r. o utworzeniu Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego w Zjednoczeniu Robót Kamieniarskich Budownictwa Miejskiego w Warszawie.

Zarządzenie Ministra Nr 138
z 25.VI.56 r. L. dz. ZZR-DO-1-XIII-42-44-37/56 w sprawie przekazania Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego Zjednoczenia Budownictwa Wojskowego Nr 1 i Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego Zjednoczenia Budownictwa Wojskowego Nr 21 na rzecz Zjednoczenia Budownictwa Wojskowego Nr 2 w Warszawie.

Zarządzenie Ministrów: Budownictwa Miast i Osiedli i Gospodarki Komunalnej

z 30.V.56 r. w sprawie zapewnienia wykonania programu porządkowania osiedli w 1956 r.

Okólnik Ministra Nr 23
z 18.VI.56 r. L. dz. ZP/3/2472/56 w sprawie uchylenia, niektórych przepisów określających warunki przyznania premii w zależności od ustalenia podstawowych zadań rzeczowych w wykonawstwie budowlano-montażowym.

Okólnik Ministra Nr 24
z 21.VI.56 r. L. dz. ZP/1/2758/56 w sprawie zatrudnienia absolwentów średnich szkół zawodowych II stopnia (techników) w r. 1956.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 36
z 19.VI.56 r. L. dz. ZAG.VI-602/56 w sprawie dodatkowych zamówień na druki specjalne, które w 1956 roku przeszły do puli powszechnego użytku.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 38
z 22.VI.56 r. L. dz. PL/4/2913/56 w srpawie uproszczenia wewnętrznej sprawozdawczości resortowej w 1956 r.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski Warszawa, Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — Zarząd Administracyjno-Gospodarczy Nr 1529 — 91 — 134 część 6, dział 5, rozdział 19, wpływy z wydawnictw. —

Cena 3 zł 50 gr.

ODBIORCA:

P. W. W. R. N. — Warszawa 1954.
Drukarnia Akcydensowa W-wa, Tamka 3. 3.800. Zam. 1301 z dnia 11.VII.56 r. Podpis do druku 7.VIII.56 r. Druk ukończono 10.VIII.56 r. Obj. 1¼ ark. druk. Pap. gazet. 50 g, 61 × 86. B-7-27174.